

Οι "ανθρακωρύχοι" της Ειδομένης

Μια απίστευτη κυνηγετική ιστορία με πρωταγωνιστές εξαιρετους λαγοκυνηγούς του Ευόσμου Θεσσαλονίκης που λίγο έλειψε να μεταγραφούν στις στοές του... Βελγίου!

Όλα ξεκίνησαν πριν από έναν περίπου χρόνο, όταν η γνωστή, στους κυνηγετικούς κύκλους του Ευόσμου Θεσσαλονίκης, τριάδα των λαγοκυνηγών θέλησε να επισκεφτεί τους κυνηγότοπους της Ειδομένης. Ο γείτονάς μου, ο Κώστας, από καιρό είχε ακούσει ότι οι λαγοί στην ευρύτερη περιοχή της Ειδομένης, στα σύνορα της χώρας μας με τα Σκόπια, αντιμετώπιζαν... χωροταξικά προβλήματα. Έτσι, μαζί με άλλους δύο φίλους του, σκέφτηκαν ότι έπρεπε να "βοηθήσουν" τους λαγούς να ξεπεράσουν το πρόβλημα του υπερπληθυσμού τους.

Σ' άλλη γη, σ' άλλα μέρη...

«Ήταν περίπου στα μέσα του Νοέμβρη, όταν αποφασίσαμε να αλλάξουμε κυνηγότοπο για ένα διάστημα και να γνωρίσουμε καινούργια μέρη κι εμείς και τα σκυλιά μας. Έτσι, ένα καλό πρωί, ο φίλος μου, ο Σταύρος, ο Αποστόλης κι εγώ ξεκινήσαμε με το αυτοκίνητό μου για τα ελληνοσκοπιανά σύνορα όπου θα συναντούσαμε έναν άλλο φίλο ο οποίος έμενε στην Ειδομένη και θα ήταν ο "ξεναγός" μας στην περιοχή. Δυστυχώς, αυτή τη στιγμή ξεχνάω το όνομά του, μια και τον λέγαμε συνέχεια "ταξιτζή" λόγω της δουλειάς του».

Στα χνάρια του λαγού

«Δεν πέρασε πολλή ώρα από τη στιγμή που έλυσα τη σκύλα μου, την Τζίνα, μαζί με το παρδαλό σκυλί του ξαδέρφου μου, τη Μαίρη, όταν είδαμε τη Μαίρη να ψάχνει έντονα σε μια συγκεκριμένη τοποθεσία, σημάδι ότι ο λαγός είχε βοσκήσει εκεί το περασμένο βράδυ. Μετά από λίγη ώρα, η σκύλα κατάφερε να "καθαρίσει" τις μυρωδιές και ξέκοψε τον μονοντορό. Εμείς πήραμε τις θέσεις μας και ακολουθήσαμε το σκυλί που από ώρα σε ώρα σίγουρα θα ξεπέταγε τον αφτιά. Έτσι κι έγινε. Μετά από μερικές εκατοντάδες μέτρα, το σκυλί ζορίστηκε πολύ. Μαζί με τη δικιά μου τη σκύλα έψαχναν σε μια μικρή περιοχή, ακτίνας 20 μέτρων. Ξαφνικά η Μαίρη τεντώθηκε και όρμησε με ένα ουρλιαχτό μέσα σε ένα πουρνάρι. Ο λαγός, με ένα σάλτο, ξεπετάχτηκε από το πουρνάρι και άρχισε να τρέχει στον ανήφορο, προς το μέρος του "ταξιτζή". Από πίσω ξεχύθηκαν τα σκυλιά γαβγίζοντας και άρχισε μια τρελή καταδίωξη...», λέει ο Κώστας συνεχίζοντας την αφήγησή του.

Περιμένοντας τη μεγάλη στιγμή

«Μετά από λίγη ώρα, τα σκυλιά έφτασαν στην κορυφή του χαμηλού λόφου όπου και ήταν το καρτέρι του φίλου, του "ταξιτζή", ο οποίος ήταν έτοιμος και περίμενε τη μεγάλη στιγμή. Ο λαγός έφτασε τελικά κοντά του και ο "ταξιτζής" τού έριξε μία τουφεκιά. Τα σκάγια, όμως, δεν πέτυχαν το λαγό ο οποίος, από την τρομάρα του, άλλαξε κατεύθυνση και πλέον άρχισε να παίρνει τον κατήφορο μέσα από ένα μικρό ρεματάκι. Εγώ γρήγορα άλλαξα μέρος, μια και είχα καταλάβει πού θα έβγαινε ο αφτιάς. Σε λίγο τον βλέπω να κατεβαίνει με φόρα την πλαγιά και σηκώνω το όπλο. Ρίχνω την πρώτη τουφεκιά. Τίποτα. Σημαδεύω καλά και ρίχνω τη δεύτερη τουφεκιά. Του 'φύγαν λίγες τρίχες και φάνηκε ότι κάποια σκάγια τον είχαν βρει. Ρίχνω και την τρίτη τουφεκιά την τελευταία στιγμή, όταν ο λαγός χανόταν πίσω από μια μεγάλη τσαλιά. Αν και είχα κάποιες αμφιβολίες, πίστευα ότι ο λαγός θα έπεφτε. Τα σκυλιά που κατεδίωκαν το λαγό, έφτασαν στο

σημείο που τον τουφέκισα και συνέχισαν την καταδίωξη», λέει ο Κώστας και εξηγεί, «όπως ξέρεις, αν μετά την τουφεκιά ο σκύλος σταματήσει να κυνηγάει, πάει να πει ότι ο λαγός έχει πέσει. Έτσι και στη δική μας περίπτωση, τα σκυλιά συνέχισαν την καταδίωξη και μετά από κάποια μέτρα σταμάτησαν να γαβγίζουν. Όλοι τότε νομίσαμε ότι ο λαγός είχε πέσει».

Στην τρύπα του... ασβού

«Με μια χαρά κι εγώ, ξεκινάω να πάω να πάρω τον... σκοτωμένο λαγό. Φτάνοντας όμως εκεί, λαγός δεν υπήρχε πουθενά. Το μόνο που υπήρχε ήταν μία τρύπα. Τα σκυλιά μας γύριζαν γύρω γύρω από μια τρύπα στο χώμα. Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση, ο λαγός είχε μπει μέσα στην τρύπα του ασβού! Οι φίλοι μου νόμιζαν ότι τους κάνω πλάκα και δεν με πίστευαν όταν τους έλεγα ότι ο λαγός χώθηκε σε μία τρύπα. Τελικά, μετά από τα επίμονα καλέσματά μου, ήρθαν και είδαν και

αυτοί την τρύπα που χώθηκε ο λαγός. Γρήγορα αποφασίσαμε να ρίξουμε φως σε αυτή... τη σκοτεινή υπόθεση κι έτσι με έναν αναπτήρα προσπάθησα να δω που είχε κρυφτεί ο λαγός μας. Η τρύπα, όμως, μετά από ένα μικρό κομμάτι που έβλεπα, έστριβε κι έτσι δεν μπορούσα να δω το λαγό. Τα πράγματα γινόντουσαν πιο δύσκολα κι έπρεπε να πάρουμε μια απόφαση. Ή να αφήσουμε το λαγό και να φύγουμε ή να κάτσουμε και να σκάσουμε μέχρι να τον βρούμε... Τελικά αποφασίσαμε το δεύτερο. Έπρεπε όμως να βρούμε και κάποιο φτυάρι. Βλέπεις, εμείς είχαμε πάει για κυνήγι και όχι για... δενδροφύτευση γι'

αυτό και δεν είχαμε μαζί μας... φτυάρια. Έτσι ο ταξιτζής που ήταν από την περιοχή, πήρε το αυτοκίνητό του και κατέβηκε στο χωριό για να μας φέρει τα εργαλεία που χρειαζόμασταν».

Οι σκαπανείς της Ειδομένης

«Μετά από λίγη ώρα, ο "ταξιτζής" γύρισε και μας έφερε τα καινούργια μας κυνηγετικά "όπλα". Ένα φτυάρι, έναν κασμά και μία αξίνα. Και το μαρτύριο άρχισε. Στην αρχή φανταζόμασταν πως θα σκάσουμε μισό μέτρο και ξεκινήσαμε χαλαρά. Όσο όμως η ώρα περνούσε, το τούνελ του ασβού όλο και βάθαινε. Μετά από δύο ώρες σκάψιμο, είχαμε φτάσει στα δύο μέτρα και ακόμη τίποτε. Τελικά πέρασαν τρεις ολόκληρες ώρες για να φτάσουμε στο τέρμα του τούνελ, σε βάθος 2,5 μέτρων! Ο λαγός, αν και χτυπημένος από τα σκάγια, ήταν ακόμη ζωντανός. Έτσι μετά από πολύ κόπο και ιδρώτα καταφέραμε στην κυριολεξία να ξετρυπώσουμε το λαγό μας». Ο Κώστας ασχολείται με το κυνήγι του λαγού εδώ και αρκετά χρόνια και ποτέ δεν του είχε συμβεί κάτι παρόμοιο. «Κυνηγάω αποκλειστικά το λαγό εδώ και 27 χρόνια. Πρώτη φορά μού συνέβη κάτι τέτοιο κι ελπίζω, όσο θυμάμαι το σκάψιμο, να μη μου ξανασυμβεί», λέει χαριτολογώντας.

